

Den unge Frø Erna i Bryllupsrejsen repræsenterer disse Kræfter. Hun er Livsglæden, Sundheden og Sympatien i egen Person. Hun er vokset paa Solsiden og er i Pagt med alle gode Magter: »Aldrig har mig det evige skræmt!» Og hun har en Moder, som har haft Evne til at synge hendes iltre, trodsige Sind til Ro, og som hun véd, hun kan gaa til, selv om hun en Gang skulde snuble og falde for Alvor.

Med dybe Rødder i Tilværelsens frugtbareste Muldjord, jubler hun hele Naturen i Møde: Solen, Blomsterne, Fjeldluften, Fuglene, alt flyder sammen i en frejdig Følelse af dybt Velbehag. Ikke Spor af Reflexion, ikke saa meget som en Tanke paa, hvor længe Vejret holder, nej »ligesom den lystige Hvalp gør af »Lyset og Luften, af Græsset og Solen, — fordi den er selv i et Perlehumør,« saaledes smelter ogsaa hendes Væsen sammen med Naturstemningen.

Som den unge, modige, varme Kvinde begynder Erna sit Ægteskab med Tom, men i hans Anlæg er der meget, som er hende modsat. Han er indesluttet, reflekterende og gaaende op i videnskabelige Grublerier. Umiddelbarheden er veget for Overkultur, og det lader til, at Folk i det hele har noget ondt ved at forstaa dette Ægteskab. Hendes gamle Legekammerat, Lægen Povl Rønning, buser i det mindste ud med: »Sig mig dog, hvor gik det til, at dit Valg i Ægtestanden netop traf paa — Hun: Alvorsmanden? Jo, det skal jeg straks Dig sige, hvis Du kan forstaa mig da —: Tom har Øjne!» Øjne!»

Som Kongedatteren i Æventyret saa den Guldring om Bjørnens Hoved, som ingen andre kunde se, saaledes har Erna fundet noget, hvormed hun er i Forstaaelse, noget som Solblink paa en skyet Dag.

Tom har studeret Teologi, men for længe siden opgivet al positiv Tro. Spotter er han slet ikke, tvertimod, som et Sagn fra gamle Dage dirrer bløde, religiøse Stemninger imellem i hans Sind. Da han vilde præke til Dimis, lagde han sig ud med Kleresiet, fordi han tog Bladet fra Munden og kom med den Paastand, at den Onde var uskabt til fra Evighed, lige saa vist som Gud er det. Derved er han kommet bort fra den almindelige Embedsvej, og han har saa kastet sig over Fysiologi og har overvejende drevet fri Studier siden.

Efter et forholdsvis kort Bekendtskab bliver han og Erna forlovede og ikke længe efter gifte. Hun er hans Lys og Glæde, og med sin svage Karakter indsuger han sin aandelige Næring gennem hende, han lever af sin Hustru, hvis han overhovedet skal leve, men allerede fra først af faar man en Anelse om, at de ikke helt udfylder hinanden.